

S'ALLUNYA LA REVOLTA?

"... podríem dir que s'ha passat de l'etapa de la Trilateral com a bloc hegemònic no homogeni, a la Pentalateral com a bloc hegemònic també no homogeni, la qual cosa allunya encara molt més la perspectiva d'un avenç revolucionari a nivell mundial." ("Canvis en la geopolítica mundial". Josep Cónsola. Octubre 2015)

D'una punta a l'altra del planeta, les elits mundials productores i controladores del mercat, de les superproduccions, de la contaminació, i de l'emmalaltiment social, s'han posat d'acord en la realització d'un gran macro-test que serveixi de preludi per tal de disposar dels mecanismes de control social davant properes agressions en tots els àmbits de la vida.

Les lloances, tant per part de suposats comunistes de pacotilla, com de governs extremadament despòtics i ultraconservadors, de la manera com la República Popular Xinesa ha actual davant una variant de la grip estacional anomenada Cv-19, recloent en arrest domiciliari a 11 milions de persones, amb control total dels seus moviments, posant en pràctica les suposades "virtuts" de la tecnologia 5G, ha de servir, com a mínim per reflexionar quin futur ens ofereix la nova configuració Penta-lateral del capitalisme mundial (EE.UU. - UE - Japó - Xina i Rússia).

Així com les *"teories biològiques i antropològiques de la dominació tendeixen normalment a afirmar l'ordre existent, i en la seva versió extrema, exigir-ne un altre encara més autoritari"* ("Subjektlose Herrschaft". Robert Kurz. Krisis nº 13. 1993), estem entrant en aquesta última etapa caracteritzada per un afany desmesurat de control social emparat en les potencialitats tecnològiques d'última generació per tal de mantenir i assegurar el desenvolupament sense fre de la societat capitalista productora de mercaderies i de plus-valor. Ja no es tracta solament de mantenir el control social per mitjà dels "contractes de treball" ja siguin aquests dels anomenats "dignes" o "deixalla".

D'aquesta manera *"la societat es "presonitza" cada cop més, es converteix en un gegantí camp de concentració pel control "científic" de la població. ...El capitalisme monopolista estén els sistemes "durs" de control social fora dels murs de les presons. Abans el capital només podia disposar de la fabrica o la presó per regular el mercat o imposar la disciplina. Fora d'aquestes esferes, l'individu quedava fora del control públic, la qual cosa va generar de idea del "dret a la intimitat i a la inviolabilitat del domicili"... Avui, normes com la Llei Corcuera, (**corregida i augmentada per l'anomenada Llei Mordassa**) demostren que es tracta d'imposar la disciplina al carrer... El control social s'ha convertit en un control total, en feixisme pur i dur"* ("Función social de la marginación". Juan Manuel Olarieta Alberdi. 13

abril de 2012). No es pot desconèixer que la «Llei mordassa» va ser impugnada pel PSOE davant el Tribunal Constitucional quan era a l'oposició, amb arguments bastant coherents, ara no sols no ha retirat el recurs, sinó que aquesta és la llei que s'està aplicant per sancionar a qui no obeeixi el confinament actual.

Però aquest empresonament, emparat en aquests moments sota l'aparent humanitària voluntat de preservar la salut, no és altra cosa que la **fabricació del consentiment**, *"fabricació que implica la manipulació i la formació de l'opinió pública. S'estableix la conformitat i acceptació a la autoritat i la jerarquia social. Es busca l'acompliment d'un ordre social establert. La fabricació del consentiment, es la presentació a la opinió pública, de la principal narrativa dels mitjans de comunicació, les seves mentides i les seves falsedats"* ("Fabricant dissidència". Michel Chossudovsky. Global Research, 26 de setembre de 2010).

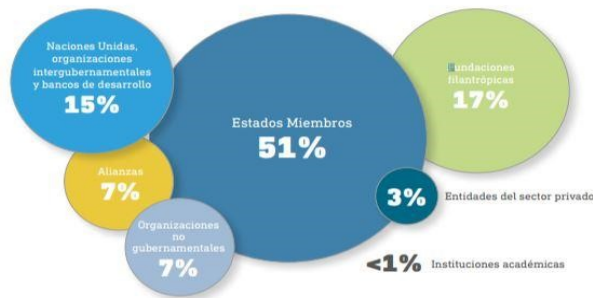
Qui en aquest moment fa de portaveu de la reestructuració econòmica a nivell global, no són els "homes de negre" del Fons Monetari Internacional, Banc Mundial, Banc Central Europeu i Organització Mundial del Comerç, sinó els "homes de blanc" de l'Organització Mundial de la Salut, organisme finançat per les grans multinacionals de la indústria químicafarmacèutica-militar de diversos països. I ha estat aquest organisme, que sense estar avalat per estadístiques fiables i constatables en comparació amb els efectes de la «influenza» (nom internacional de la grip estacional) i altres coronavirus d'anys anteriors arreu del món, ha declarat pandèmia mundial, i Hawey i Microsoft han posat els instruments de control social de la població.

Per què, Qui finança l'OMS i a que és dediquen els diners que rep? Per un cantó hi ha les anomenades "quotes", és a dir, la participació dels diferents països en el pressupost general. D'aquestes quotes, que representen un 51% del pressupost, un 76% es dediquen al pagament de nòmines del personal contractat. Però, l'altra part del finançament és el que s'anomena "Contribucions Voluntàries Específiques" que només es poden dedicar a finalitats específiques acordades entre els "donants" i la Secretaria General de la OMS. Així doncs, com podem veure en el quadre relatiu als principals donants que per exemple EE.UU, sent el principal contribuent, la part corresponent a la "quota" representa tan sols un 20% del total de la seva contribució, que vol dir, ni més ni menys que el 80% de la mateixa es dedica a finançar projectes decidits no per la OMS sinó pel govern d'EE.UU. i les seves corporacions farmacèutiques. Tanmateix, els vora 600 milions, de l'exercici 2016-2017 donats per la Fundació Bill-Mellina Gates es dediquen a les finalitats al servei de programes específics dissenyats per aquesta institució. De la mateixa manera la contribució de la "Aliança GAVI per la vacunació i la immunització", la quarta en importància, es dedica a finalitats al servei d'aquesta, que curiosament la esmentada Fundació Gates és la principal contribuent.

Però la Fundació Gates, és al mateix temps accionista i tenidora de bonus corporatius de les grans multinacionals farmacèutiques: Pfizer, Novartis, Gilead Sciences, Glaxo SmithKline, Abbott Laboratories, BASF, Roche, Novo Nordisk ASB i Merck, totes elles fabricants de vacunes.

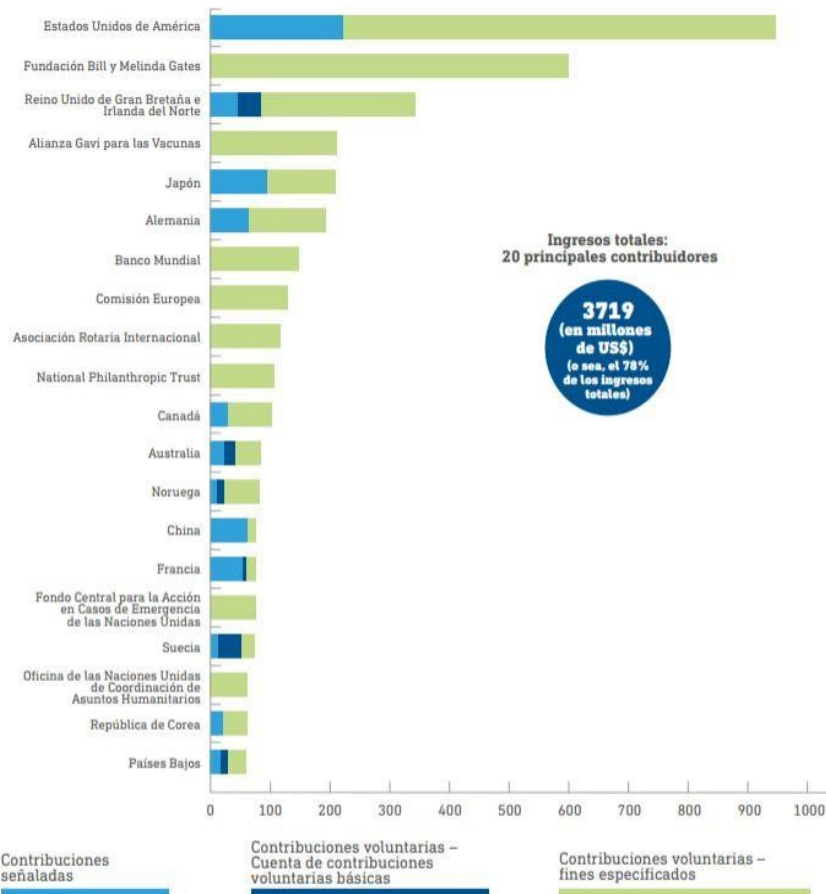
(www.2030spotlight.org > sites > default > files > spot2018 > esp > Sp.)

© Ingresos de 2016-2017, por fuente

Ingresos por fuente

20 principales contribuidores al presupuesto por programas 2016-2017 (en millones de US\$)

<https://www.who.int/images/default-source/infographics/budget/top-20-contributors-es.jpg>

L'ofensiva del capitalisme global, en procés de contínua reestructuració, ja sigui eliminant competència, ja sigui incrementant

l'exploració, ja sigui destruint països sencers per tal de reconstruir-los, deixar-los fora del sistema global de producció de mercaderies o senzillament apropiat-se dels seus recursos naturals i intel·lectuals, té en aquests moments una perspectiva a mitjà termini de gran canvi del patró tecnològic, semblant al que va fer-se a principis del segle XX quan va canviar-se l'energia basada en el carbó pel petroli.

Aquest canvi tecnològic, iniciat ja fa quaranta anys amb la introducció de la microelectrònica i robòtica dins el procés productiu ha trencat unes pautes generals que és mantenien constants des de la introducció de la màquina de vapor i de les primeres màquines "self-acting", en que la innovació de processos comportava un increment enorme de la desocupació, però la innovació de productes feia necessària la incorporació de força de treball amb el qual l'ocupació augmentava. La revolució microelectrònica iniciada juntament amb la ofensiva anomenada neoliberal caracteritzada per la victòria electoral dels programes econòmics de Margaret Thatcher a Gran Bretanya i de Ronald Reagan a EE.UU. que va tenir com a lema "There is no Alternative" va suposar un punt d'inflexió en el qual la innovació de processos amb un increment extraordinari de la productivitat va fer que la innovació productes, tot i que enorme, no repercutís en un augment de la ocupació industrial, però amb un increment exponencial de la taxa d'exploració per persona ocupada (taxa de plusvàlua).

Ara, a la microelectrònica i la robòtica, se li afegirà la intel·ligència artificial i els ordinadors quàntics i el procés d'increment de la productivitat es veurà ultra-multiplicat. Tot, en un context en que existeix una constant de sobre-producció mundial global, sense demanda solvent que la pugui absorbir plenament, que requereix d'ajustos periòdics de «destrucció», més o menys cruenta.

Aquesta perspectiva del capitalisme mundial vers un canvi de patró tecnològic de substitució de les energies fòssils ha anat precedit de tota una campanya intoxicadora iniciada pel que va ser vicepresident d'EE.UU. Al Gore, membre del consell d'administració d'Appel Inc. i assessor sènior de Google i membre de l'empresa de capital-risc Kleiner Perkins Caufield & Byers que ha invertit en més de 200 empreses que gestiona un fons de 1.200 milions de dòlars i inverteix en companyies com Amazon o Netscape. Les companyies relacionades amb KPCB estan agrupades dins de dues grans branques: Salut (biotecnologia i medicaments) i Ciències de la Informació (software). (<https://www.baquia.com/emprendedores/kpcb-algo-mas-queun-saco-de-dinero>).

Altres cops ens trobem dins un cercle que tal com apuntava a l'inici d'aquest escrit, el **binomi salut-control** es fa palès dins la projecció dels grans canvis que el capitalisme mundial està portant a terme. No podem oblidar els grans mitjans de comunicació, tots ells subordinats als dictats de les grans corporacions multinacionals, així el trist espectacle portat a terme l'any passat mitjançant una noia sueca, Greta Thunberg, emulant el personatge de ficció creat per la també l'escriptora sueca Astrid Lindgren l'any 1945, fent el mateix paper de noieta entremaliada pentinada amb dues cuetes, vestida "informal" i caracteritzada com "anarquista". Havent configurat un intel·ligent producte de marketing de l'estratègia de fons de les grans corporacions, dotant-la de l'aparent candidesa que fa de bon sentir per fer-la connectar amb la gent jove, i amb un discurs d'unes «pretenses tibades d'orelles» a governants, per infondre-li reivindicativitat. O algú es pot creure que si no disposés de l'aval de sectors estratègics molt influents se li brindarien els auditoris que li han donat altaveu.

Aquesta posada en escena de l'anomenat canvi climàtic, singularitzant la culpabilització en el Diòxid de Carboni de tots els mals de la humanitat sense el suficient rigor científic dels efectes acumulatius dels factors concurrents, en una operació per amagar l'efecte mortal sobre les persones de les emissions de Monòxid de Carboni, Diòxid de Nitrogen, dels xenòestrògens, dels agró-tòxics, d'una farmacologia desmesurada que debilita el sistema immune, i de les emissions de les deixalleries de residus industrials, tot en el camí dels canvis previstos a mitjà termini.

Caracteritzant un model productiu, que pel que fa al sector agróindustrial i de ramaderia establada, és una font d'auto-mutació de microorganismes que la nostra naturalesa humana no sols no té assimilats, sinó que els està propiciant amb aquest mateix model de producció agróindustrial. Que el complex militar-industrial no desaprofita per afegir-los als seus arsenals de potencials «armes-químiques-bacteriològiques».

Qualsevol canvi d'aquesta magnitud comporta uns perills deguts a l'oposició d'una part de la població el resultat dels quals és difícil de predir. Pot donar-se situacions semblants a les del segle XIX que van desembocar en la crema i destrucció de maquinària tèxtil (destacar les destruccions a Camprodon i Alcoi) que van comportar el redactat de la Real Orden de 24 de juny de 1824 en la que se cita: *"...Los tristes resultados que padecieron las fábricas de Alcoy, Segovia y otras, por iguales causas de anteponer los jornaleros su interés y subsistencia a la utilidad pública"* i segueix ordenant als ajuntaments i rectors parroquials a insistir *"del bien que trae el uso de las máquinas y de la conveniencia de emplear en caminos y obras públicas de la provincia y otras labores análogas a estos brazos que claman por ocupación, y abrigan, aunque callen, la inquietud y descontento a la par de su miseria mientras no se les proporciona útiles tareas"* (J. Patricio Saiz

González: Legislación Histórica sobre Propiedad Industrial en España 1759-1929. Real Orden de 24 de Junio de 1824. Pág 39. Ed. MINER. 1996).

Reiterant-se la paradoxa de que les virtuts dels "avengos" científics tècnics, que es tornen a qualificar com "d'utilitat pública", són antagònics amb la subsistència i la misèria dels treballadors, i on aquestes qüestions se n'ha de prescindir per major productivitat i acumulació del capital.

Aquesta por del capital vers la reacció del proletariat davant escenaris en els quals es minven qualsevol dels anomenats "drets humans" va fer que durant moltíssims anys la reacció fos bàsicament la repressió brutal, però que a mesura que el proletariat va començar a organitzar-se primer en sindicats combatius i després en partits proletaris comunistes, la repressió no era suficient. L'aposta del capital va ser la cooptació dels membres d'aquests sindicats i partits destinant immenses quantitats de diners per a la destrucció sistemàtica de les organitzacions obreres com a inversió pel futur. Però els efectes han tingut com a resultat un fet contradictori: Per un cantó s'ha desactivat la militància proletària, però per l'altre, la pèrdua de credibilitat i

la corrupció dels grups dirigents d'aquestes organitzacions fa que no siguin capaces de "mantenir l'ordre en les seves files" malgrat les enormes sumes que constantment es transvasen dels pressupostos estatals a sindicats i partits obrers ja sigui en forma de subvencions per les estupideses més inimaginables, ja sigui per les subvencions en funció dels resultats electorals i cobrament de bons sous dels membres electes a tots nivells.

Qui controlarà les reaccions espontànies, si és dona el cas? Els partits socialistes i comunistes no disposen de "militants" tan sols els hi queden votants. Els grans sindicats s'han convertit en vulgars gestories. Què fer?

El capital ha de cercar nous mecanismes de control social per tal de preveure futures revoltes que, a manca d'organització poden esclatar en qualsevol moment, tot i que els efectes de les mateixes, ara per ara, no tindran un nexa de continuïtat, sí que poden obrir els ulls a la necessitat d'organitzar de nou, al nou proletariat i al conjunt de treballadores i treballadors derivats dels canvis que s'apropen.

D'ací les proves de control social que s'estàn duen a efecte arreu, avui concretament amparades pels buròcrates de la OMS al servei del gran capital transnacional. **Salut i noves tecnologies que podrien estar al servei del proletariat i sectors populars per viure millor, per deslliurar-lo de l'explotació, en canvi la seva utilització és per a controlar-lo, domesticar-lo i fer-lo cada vegada més dependent i submís als dictats de l'economia de mercat.**

EPÍLEGS

"Potser podem imaginar-nos el que succeiria si ens desposseeixen ara d'alguna cosa que sabem que és propi de la nostra condició, per exemple l'aire (ull, que això ho sabem pel pur i simple viure, sense ciències ni científics que ens ho descobreixin, com abans, els nostres prehistòrics avantpassats, sabien moltes més coses de la vida que ara, en canvi, no sabem). Anem a imaginar-nos, doncs, que ens desposseeixen de l'aire i ho converteixen en una propietat privada en mans d'unes autoritats que el parcel·len, ho envasen i ens ho donen a cadascú amb un escafandre perquè respirem. Estaríem agraïts que ens donessin el que necessitem per viure, com si fos acte de generositat de l'autoritat competent, ja que ens haurien ocultat la desposseïció prèvia.

En principi l'operació de desposseïció es justifica dient que és per administrar els recursos i per distribuir

l'oxigen adequadament. Al cap d'unes generacions, ningú recorda que va haver-hi un temps en què l'aire estava aquí i es respirava sense necessitat que ningú ho envasés i ho distribuís.

L'exemple no resulta absurd quan pensem que la terra, que avui és tota propietat privada i està parcel·lada, antany era com l'aire.” (Casilda Rodrigáñez. L'assalt al Hades, pàg.72)

“... En el període d'acumulació originària, quan la burgesia emergent va descobrir que el “alliberament de força de treball” –és a dir, l'expropiació de les terres comunes de la pagesia- no era suficient per forçar als proletaris desposseïts a acceptar el treball assalariat. A diferència de l'Adán de Milton, qui en ser expulsat del Jardí de l'Edén, va marxar alegrement cap a una vida dedicada al treball, els treballadors i artesans expropiats no van acceptar treballar per un salari de forma pacífica. La major part de les vegades es van convertir en captaires, rodamons o criminals. Faria falta un llarg procés per produir una força de treball disciplinada. Durant els segles XVI i XVII, l'odi cap al treball assalariat era tan intens que molts proletaris preferien arriscar-se a acabar en la forca que subordinar-se a les noves condicions de treball. Aquesta va ser ~~que~~ la primera crisi capitalista, molt més seria que les crisis comercials que van amenaçar els fonaments del sistema capitalista durant la primera fase del seu desenvolupament. La resposta de la burgesia va ser la multiplicació de les execucions, la construcció d'un veritable règim de terror.” (Silvia Federici. Calibán i la Bruixa. Pàg.101-102)

Josep cónsola

Abril 2020